

Cílem mé práce bylo poukázat svébytným způsobem na problematiku lidské tělesnosti v historickém i současném kontextu. Její "nadčasovou" pohnutkou bylo uchopit kulturně proměnlivou senzitivitu lidského těla, jež se v mém pohledu jeví jako následek více či méně komplikované koexistence mezi světem přírody a světem kultury ve smyslu prostoru podmíněného lidským vykročením z přirozeného rámce jeho bytí.

Jako pozadí pro pohled do minulosti jsem si zvolila středověkou kulturu, neboť v jejím rámci se lidské tělo jeví jako neobyčejně křehké a pestré pole. Ústřední póly středověké tělesnosti jsem uchopila prostřednictvím její oscilace mezi základními rámci, v nichž se nacházela. Nejvýraznější křivku tohoto pohybu pro mě ztvárnil dualismus mezi tělem a duší středověkého člověka. Existence napětí mezi fyzickou podstatou lidstva a jeho nitrem, pokřtěná a živená oficiální teologií dané doby, se vyjevila jako síla, jež rozštěpila středověkého člověka v jeho bytostné podstatě. Další oblasti, v nichž lidské tělo ve středověké kultuře oscillovalo, v mém textu promluvily v relacích asketického mnišství, zatracovaného ženství, hříšné sexuality, podezřelého snu, zranitelného dětství i stáří, rituálů a významů spojených s tělem nemocného a mrtvého a v neposlední řadě i živelného venkova. Ve všech těchto rámcích jsem se pokusila poukázat na jejich hraniční vychýlení ve prospěch klasické interpretace středověku jako období syrového a temného, ale zároveň tam, kde to bylo možné, nabourat v renesanci a osvícenství zformované stereotypy, pod nimiž máme jeho vztah k tělesnému člověku tendenci vnímat. V kontextu tohoto podlomení zažitých černobílých kategorií jsem dílčí pozornost věnovala i fenoménu rytířství, lidovému smíchu a očistci, které jsem se snažila uchopit jako výsostně tělesné oblasti středověké kultury. Letmo jsem zavítala do oblastí tehdejšího stravování, odívání, hygieny a lékařství.